

ved Samleje — er Syfilis farlig for Slægten, og kan overføres ved Brug af fælles Spiseredskaber, gennem en tilfældig Hudskrabning og lign. Og mædens Gonorrhoe ved at tilintetgøre Æggestokken medfører Sterilitet — hindrer Syfilis ikke Svangerskab, om den end fremkalder en stor Mængde Aborter og ulevdygtige Børn.

Ogsaa det Barn, der lever, har Sygdommen, og maa — for at reddes — under skarp Iagttagelse og forsat Lægebehandling. Der er Tilfælde, hvor der er gaaet 52 Aar siden det første Udbrud og det sidste.

Det er heldigst for Patienten, naar Udbruddene følger Slag i Slag, jo flere Behandlinger (med Kviksølv) underkastes han eller hun — jo større Sandsynlighed er der for at blive helt rask.

Ved Hjælp af Mikroskop og Blodundersøgelse er det nu muligt at paa- vise Sygdommen allerede i 4.—5. Uge, selv i latente Perioder. Ved en regelmæssig aarlig Blodundersøgelse kan man, selv om Sygdommen er naaet til 3die og vanskeligste Stadium, frembringe en Standsning.

Men den første Betingelse for det gode Resultat er, at der falder fuldt Lys ind over disse lyssky Sygdomme, at den enkelte forstaar sin Pligt overfor Samfundet, og uden Tøven henvender sig til en Læge, naar det første — ofte uskyldigt udseende — Saar viser sig.

Vi maa bort fra Begreber som Fædrenes Synder, der hjemsøger Børnene som retfærdig Straf, bort fra alle Fortiælsessystemets Faldgruber — ikke mindst vi Kvinder maa vide fuld og klar Besked, om hvilken Risiko vi løber, for hvilke ganske bestemte Sygdomme vore Børn er udsatte.

Et Tilfælde er mig bekendt, hvor en halvvoxen Pige spurgte sin Mo'r om det var sandt, der var noget, der hed Livmoder. Og hvad fik hun til Svar: Hvor kan det falde dig ind at spørge om saadan noget — lad du bare ikke din Fa'r høre det, saa bliver han ordenlig vred paa dig. — Det var god Latin dengang; — er det dog ikke en herlig Ting, at det Svar var en Umulighed nu. Og er det ikke ogsaa herligt, at vi foruden vore, udmærkede mandlige Læger har lige saa udmærkede kvindelige — der som kloge Søstre er villige til at give os klar Besked, om alt hvad vi kan trænge til at spørge om!

Johanne Deichmann.

Skylden.

Sindene er endnu opskræmte af den grufulde Tildragelse, som fandt Sted d. 3. Marts i København, at en Mand kvalte sin Hustru med sine egne Hænder, fordi hun ikke vilde udlevere den Sparekassebog, hvorpaa hun havde indsat 2000 Kr., som hun havde faaet i Arv efter en Slægtning.

Alle, som har læst om denne grufulde Gerning, har sikkert følt den inderligste Afsky for Drabsmanden eller Morderen (det henstaar jo endnu i det uvisse, hvilket Navn han har gjort sig fortjent til), men næppe alle er vist klare over, at den egentlige Aarsag til Mordet er, at den myrdede har gjort sig skyldig i den lovstridige Handling at unddrage Manden Penge, som rettelig hørte ind under Fællesboet, over hvilket han som bekendt raader ene, med mindre der ved Ægtepagt er truffet anden Bestemmelse.

Stakkels Beate Madsen! Hun har sikkert i sit Hjertes primitive Retsfølelse haft den Opfattelse, at Penge, hun fik i Arv eller Gave efter sin Slægt, da var hendes lovlige Ejendom (Ak! Lovens Retfærdighed gaar tit over primitive Menneskers Forstand) — Hun har i sin Enfoldighed ment, at hun havde Loven paa sin Side, da hun gemte Sparekassebogen med hendes lille Arv, for at ikke Manden skulde drikke disse Penge op, som han havde drukket de fleste af de Penge op, han i deres Ægteskabs Aar havde faaet mellem Hænder. — Hun har troet saa sikkert, at Samfundsordningen vilde give hende Medhold, naar hun ved at værgе disse Penge gjorde sit til, at hun og hendes Børn ikke skulde falde Samfundet til Byrde.

Og for denne grundige Misforstaaelse af Lands Lov og Ret har hun bødte med Livet. Thi Forholdet var jo tvertimod det, at naar dette Menneskedyr, stinkende af Spiritus, op- hidset til Utilregnelighed af en Last, som forkængst burde have berøvet ham al Myndighed, stod for hende Gang paa Gang og forlangte under Trudslar, at hun skulde udlevere ham ogsaa den sidste Nødskilling, da holdt Loven sin beskyttende Haand over ham og vendte sit ubønhørlige Stenansigt imod hende. Først da han lagde sine Hænder kvælende om hendes Hals fik han Loven imod sig.

Det er nu over 34 Aar siden, at

Dansk Kvindesamfund indgav An- dragende til Regering og Rigsdag om, at Loven af 7. Maj 1880 om Hustruens Raadighed over selverhvervede Midler maatte suppleres med en Lov, som gav hende Raadighed og- saa over, hvad hun erhvervede som Ary eller Gave. Men de lovgivende Mænd lukkede dengang Døren i for flere Ændringer til Bedring af den gifte Kvindes Stilling, og skønt Døren efter den Tid et Par Gange har aabnet sig paa Klem for Hustruens Ret, er Dansk Kvindesamfunds be- skedne Krav i 1880 om, at hun maatte raade over egen Arv og Gave, dog aldrig blevet opfyldt.

Og nu sker det altsaa, 34 Aar ef- ter hin Tid, at en Mand, brutalise- ret af Bevidstheden om paa samme Tid at have baade Lovens Ord og Nævernes Argument paa sin Side, vælter sig ind paa sin Hustru med Krav om, at hun skal prisgive ham sit og Børnenes sidste Værn, og da hun nægter det, kvæler hende i ustyrligt Raseri med sine Hænder. Selv om Dansk Kvindesamfund vel ikke i 1880 forudsaa en saa forfærdelig Virkning af de bestaaende Ægte- skabslove, saa giver denne grufulde Tildragelse 34 Aar efter dog de Kvinder Ret, som dengang krævede Loven ændret paa dette Punkt, og lægger et tungt Ansvar paa den Lov- givningsmagts Uret, som afslog det.

Med Hustrumordet paa Glentevej i smertelig Erindring savnede vi ved Socialdemokratiets store Møde d. 9. Marts om Grundlovssagen og Kvin- dernes Valgret blandt de mange for- træffelige Paavisninger af, hvorfor Kvinderne bør have Valgret, Paavis- ningen af, at havde Kvinderne haft politisk Valgret i den sidste Menne- skealder, havde vi sandsynligvis nu haft saadanne Love, som gav Hu- struen den nødvendige Retsbeskyt- telse mod en fortrukken Ægtefælles Overgreb, og Samfundet var da ikke blevet Vidne til en saadan Udaad som dette Hustrumord.

En af de første Sager, Kvinder som Lovgivere rimeligvis vil faa at gøre med, er den nye Familieret, lad Kvin- derne huske det, naar Tidspunktet er kommet, hvor de skal skaffe sig Re- præsentanter i den danske Rigsdag!

Frk. Bertha Poppenheims

Foredrag: »Pigehandel» finder Sted i Hallen i Grundtvigs Hus. Tirsdag d. 17. Marts og ikke som først bestemt Tirsdag d. 24.